

skulle ikke her udtale, eller i Loven indføre, at der ikke for de farligste Forbrydelser skal staae den strengeste Straf; thi det er en reen Tilfældighed, om den mennefskelige Kløgt har kunnet indsee, at Følgerne af en Oprørsgjerning vilde blive til Held for Samfundet; ligesaa mange oprørste Gjerninger, som der maaskee kan paapeges som havende været til Held for Samfundet, ligesaa mange og langt flere have ogsaa fremkaldt Omvællninger og Udelæggelse for mangfoldige Mennesser. Lad os altsaa ikke i Straffebestemmelser vige tilbage, lad os i Straffeloven ligefrem udtale, at ved at forsøge paa Ting af denne Art gives der den højeste Udsats, som et mennefskeligt Væsen kan give, det er hans Liv. Netop for de Forbrydelser, hvor Livsstraffen alternativt skal bringes i Anvendelse, skal man ikke sætte Domstolene i Forlegenhed ved at give dem Valget; man skal ikke friste Dommeren med Hensyn til Manden, men man skal ved Loven binde ham strengt til Tingen og saa lade dem, som skulle vogte paa Statens Sikkerhed, see, om der er Fare ved at lade Manden slippe derfra med Livet. Huff paa Louis Philippe; han har forsøgt dette i et vidtgaaende Omfang, om han forsøgte det til Gavn eller Skade, er usikkert, og det skal jeg ikke indlade mig paa, men man skal huffe paa, at det kan blive forsøgt. Der er altsaa ingen Fare ved at lade denne Livsstraf staae, og lade den, der beskæder Thronen i et givet Dieblisk, sætte sig Forholdet for Die, som det er, og tage sin Beslutning derefter. (Afbrydelse af A. Hage.) Jeg har hørt det ærede Medlem, som nu afbrød mig, raabe „Hør!“ hver Gang der var Tale om at nedlægge Straffen for Forsøg af denne Art; hver Gang den høitærede Justitsminister sagde et Ord, som kunde tolkes derhen, at han veg noget, om end svagt, tilbage fra den strenge Behandling af Sager af denne Natur, raabte det ærede Medlem „Hør!“ og jeg ventede det — det tilstaaer jeg —, men just fordi det ærede Medlem og hans Landsbesslegete raabe „Hør!“ til denne Svaghed under nærværende Omstændigheder, er der Opfordring for Justitsministeren til i Statens Navn ikke at vige tilbage, men haandhæve, betegnende det i Loven, at enhver Brøde af denne Art, som begaaes, er

en Brøde, der er farlig for Staten, og som Ingen maa gaae paa Accord med, lad saa Omstændighederne føre med sig, hvad der ligger i Omstændighederne og Forholdene.

Efter hvad jeg har hørt den høitærede Justitsminister udtale angaaende § 73, er jeg fuldt overbevist om, at jeg ikke kan opgive mit Forslag om denne Paragraphs Affattelse. Bliver dette Forslag stemt bort, ligger det paa den høitærede Justitsministers Samvittighed, at han er vegen, efter min Overthyding, svagt tilbage. Han har selv erkjendt med Hensyn til det omhandlede Alternativ af Livsstraf og Tugthuusarbejde, at der fra Begyndelsen af kun stod Livsstraf, men at han af Hensyn til lettere at faae Loven igjennem raadede til ikke at blive staaende derved. Jeg troer, at man hellere maa forsøge paa komme tilbage til det, som den Commission, hvis Autoritet saa jevnlige er bleven paakaldt ligeoverfor os, har raadet til at blive staaende ved, og som vistnok kun sidsordnede Betragtninger have ført til at forandre. Nu stiller jeg mig paa Autoritetens Omraade, jeg støtter mig paa den saa tidt paakaldte Autoritet med Hensyn til § 73. Jeg kan ikke see, at den Forklaring, som den høitærede Justitsminister har givet af Udkastets § 73, hjælper os det Allermindste til at kunne fravige mit Forslag; den høitærede Justitsminister siger, at det er Hensigten, som skal straffes, men dersom han holder sig til, at det kun er Hensigten, som skal straffes, er der Ingen, der betroer ham at have havt Hensigten, og ingen Domstol finder ud, undtagen i de allerflettest anlagte Complotter, at Hensigten har været tilstede. Nei, det er mere end Hensigten, som skal straffes, det ligger i Sagens Natur, at det er Gjerningen, som skal straffes; har en Mand Hensigt været god, kan han finde en Trøst i sin gode Samvittighed og bære sin Skæbne som en Karl, der vidste, han handlede for Kongen, og har han stjult en slet Hensigt, saa skal han ikke kunne knibe sig fra det ved en Løgn. Vi ere her paa et Omraade, hvor Løgnen spiller en stor Rolle. Jeg beder derfor at holde fast ved § 73, som den oprindelig var, hvorved man intet risikerer, men vil opnaae en større Sikkerhed.